

[Ludvig Christensen.]

ingen, der stærkere end vi har paavist, at efter Krigens Afslutning er der skabt saadanne Tilstande i hele Verdenshusholdningen, at det nødvendigvis maa medføre den ene voldsomme Krise efter den anden med stadig kortere Mellemlunde, indtil enten det hele maaske gaar i Stykker, eller man ad en eller anden Vej finder et Ligevægtspunkt, saaledes at der igen kan blive blot nogenlunde normale Forhold i Verdenshusholdningen. Hele den mægtige Rationalisering af Industrien Verden over, som har fundet Sted siden Krigens Slutning, har medført, at Arbejdet nu udføres ved Hjælp af Maskiner i et saadant Omfang, at det Antal Arbejdere, der efterhaanden bliver overflødige, er stadig stigende. Det er ikke Tusinder af Mennesker, det drejer sig om — det kan det være i vort lille Land, hvor det vel er de 27 000 arbejdsløse, vi konstant har haft i Sommerens Løb i de senere Aar —, men Verden over drejer det sig om Millioner og atter Millioner af Mennesker, som hele Systemet med den mægtige Rationalisering efterhaanden har udelukket fra Beskæftigelse, uden at de Virksomheder, der gennemfører Rationaliseringen, er i Stand til at paavise, hvor de Mennesker skal gaa hen. Vi ved alle, hvorledes den tekniske Udvikling indenfor Landbruget, Opfindelsen af Traktoren har ført til voldsomme Fald i Kornpriserne, fordi man i de store Landbrugslande efterhaanden afskaffer næsten al menneskelig Arbejdskraft og nøjes med Maskiner og Maskinpassere. Følgen er jo blevet, at Kornproduktionen er steget i en saadan Grad, at man bogstavelig talt ikke ved, hvad man skal gøre med alt det Korn, man ligger inde med. Samtidig har vi haft 3 gode Høstaar, der, hvis vi levede i et normalt og nogenlunde fornuftigt indrettet Samfund, skulde bringe Velsignelse til Befolkningerne rundt omkring i Verden, men hvad er der sket? Der er sket det, at den Omstændighed, at Kornet flyder i Laderne som aldrig nogen Sinde før, har skabt Nød, Elendighed og Sult Verden over. Og hvad er Resultatet blevet af den mægtige tekniske Udvikling i Industrien, der gør det muligt med et meget ringere Arbejde at fremstille, hvad der er Brug for til Menneskeheden? Der er sket det, at alle de Lettelser, der burde gøre Livet bedre for Menneskene, saa at de nemmere kunde faa, hvad de skal bruge, har medført en Nød og en Elendighed som aldrig nogen Sinde før.

Det er det vanvittige Verdenssamfund, vi i Øjeblikket lever i, det er den

Baggrund, hvorpaa vi maa se den Arbejdsløshed, vi har herhjemme. Og saa kan det ikke nytte, at man herhjemme tror, at man ved blot at anvise den Vej at reducere Arbejdernes Lønninger, at tilpasse Løniveauet, som man siger, skulde være i Stand til i vort lille Land at komme over Krisevanskelighederne. Nej, jeg tror, at de Partier, som ved deres Fastholden af de bestaaende Samfundstilstande har et Medansvar for de Tilstande, hvorunder vi lever, i Stedet for at raillere over, hvor lidt eller hvor meget den nuværende Regering har gjort, skulde medvirke til, hvis de ikke selv kan anvise Muligheder for forøget Beskæftigelse, at skabe Mulighed for at hjælpe de Samfundsborgere, som uden egen Skyld er kommet ud i Arbejdsløsheden. Det er sultne og nødlidende Medmennesker, der skal hjælpes, og jeg vil haabe, at den Forhandling, vi skal have i Udvalget i dette høje Ting, maa vise, at der i Aar er en større Forhandlingsvillie hos de Partier, som har Flertallet her, end der var i Fjor, saa det kan blive muligt at faa gennemført Lovforslaget i en saadan Form, at det Resultat, der kommer ud af det, maa blive til den Gavn, som har været tilsigtet.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling.

Tvede: Da det vidstes, at Lovforslaget af 28. Oktober forrige Aar om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. tidligst kunde træde i Kraft den 1. Oktober i Aar, og den deri foreslaaede Krisefondsordning altsaa heller ikke kunde faa nogen Betydning for indeværende Aar, maa det siges, at den høje Regering har været noget langsom, naar den først saa sent som den 13. i forrige Maaned har rørt paa sig og fundet det nødvendigt at foreslaa noget ekstraordinært, noget midlertidigt for den Periode, vi nu er inde i. I den Tid, der er forløbet, siden det nævnte Lovforslag blev fremsat den 13. Januar, har det jo været til Forhandling i det andet høje Ting, uden at der dog derigennem er banet Vej for dets Ophøjelse til Lov. Vil man noget, saa er det jo ikke nok at fremsætte Lovforslag, der maa ogsaa sættes noget ind paa at gennemføre dem i Rigsdagen, og i saa Henseende maa der regnes med de forhaandenværende Forhold. Jeg beklager, at dette ikke synes at have været Tilfældet, for hvad mine Meningsfæller og mig angaar, ved den høje Regering, hvor vi er at finde paa det her omhandlede